

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1700

Decas II. Ab anno 510. ad 520.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64756)

Ab anno 500. ad 600.

absorptus est, quibus signis commotus Alamundarus Christo nomen dedit.

Occidentalis Ecclesia, per hoc tempus Catholico Principe aucta est Burgundionum Rege Sigismundo, qui Alcimo Avito Episcopo Viennensi suadente perfidiam Arianam abiecit; & ut ditionem suam eadem peste purgaret, auctor Provinciæ Episcopis fuit, ut Synodum Epaunensem egerent, in qua multa ad Ecclesiasticam disciplinam utilia sancita sunt.

✽(510.)✽ Boëtius hujus anni Consul postquam annis 22. Athenis commoratus esset, Aristotelis opera quæcunque nanciisci potuit, latinitati donavit, & multa insuper suo ingenio elucubravit, de litteris litterarumque Sectatoribus optimè meritus.

DECAS II.

✽ *Ab anno 510. ad 520.* ✽

511. **M**Acedonius Constantinopolitanus Episcopus ab Anastasio Aug. in exilium eijcitur, & additur poenæ calumnia quasi ad Nestorianam hæresin adstruendam eloquii Sacri contextum immutasset; depositio autem hæc & relegatio

A 5

tio

tio tantâ populi seditione peracta est, ut
 foeminæ quoque, ac pueri probra in Au-
 gustum liberrimè jactarent, quo factum ut
 metu ipse percussus navigia ad fugam
 compararet, ad populi autem gratiam
 quâ Episcopo studebat, minuendam novæ
 adhuc calumniæ concinnatæ sunt: nam
 adolescentes quidam suam ipsorum tur-
 pitudinem, quo Episcopi famam læderent,
 profitebantur, hos ita Macedonius redar-
 guit, ut genitalibus se carere membris pa-
 lam ostenderet, ex quo populi in eum stu-
 dia, & odium in Anastasium mirum in mo-
 dum augeri cœpit. Pulso Macedonio se-
 dem Timotheus occupavit, homo incon-
 stans, impurus, & gratiæ Principis omnia
 tribuens.

✱(512.)✱ Anastasius in die Dominica
 cantari jubet ex Pulpito Theopaschitarum
 additamentum de quaternitate: cum verò
 Catholici quidam Cantores Marinum &
 Platonem arguerent, in Ecclesia cæsi sunt,
 quod & alterâ die factum. Itaque in Im-
 peratorem populus exarsit, statuas disje-
 cit, Areobindam Augustum postulavit,
 domos Marini & Pompeii, quos auctores
 pravitatis putabant combussit, Celer & Pa-
 tricius, dum populum placare vellent, la-
 pidatione submoti sunt. Imò universa
 plebs

plebs prælati cruce atque Evangelio Imperatorem adiit, coram illo Catholicam formam occinuit, & duos Cantores feris obijci jussit, Monachum quoque & Monacham quandam Imperatori percharos assentatores duos trucidavit & eorum cadavera combussit, vociferans: *Isti sunt amici hostis Sanctissimæ Trinitatis.* Ægrè tumultuantem plebem placavit Anastasius, consuetis & familiaribus sibi perjuriis promittens ab hæresi cessaturum se esse, tandem placatior aliquamdiu conquievit.

Conciliabulum deinde jussu Anastasii apud Sidonem cogitur, ex 80. Pseudo-Episcopis, in quo magno numero boni Antistites exauctorantur, & Lupi rapaces Anastasii jussu in Sedes intruduntur. Synodus etiam Chalcedonensis damnata nihil plus damni passa est, quam si contra eam in Palude ranæ coaxassent.

✠(513.)✠ Antiochiæ, Severi ejus Ecclesiæ inuasoris magna impietas debacchatur. Fuit Severus ex Ethnico mago atq; venefico Christianus Monachus moxque hæreticus Eutychianus & Ajephalus, qui juramento se obstrinxerat Anastasio, se ipso die quo Antiochenus Episcopus fieret, Chalcedonensem Synodum damnaturum.

Saracenorum Rex Alamundarus, ut Severi

veri & Severianorum legatos errorem suum circa unam personam Christi dedoceret, finxit sagaciter litteras se accepisse de Michaëlis Archangeli morte, cum autem dicerent Severiani hoc impossibile esse, tunc ipse, quomodo igitur, inquit, si duas naturas Christus non habet, crucem Deus pertulit. Si ne Angelus quidem pati quicquam vel mori potest.

Cabades Rex Persarum thesaurum quaerens in Castro quod à dæmonibus servabatur, eos frustra per magos & Judæos depellere conatus est, quos Episcopus Christianus suis sacris facile fugavit. Unde Christianis Rex conciliatus potestatem suis fecit Religionis amplectendæ quam mali genii adeo metuerent, Judæis & Magis verberibus multatis.

DE SEVERO HÆRESIARCHA ET
SEVERIANIS SIVE CORRUPTI-
COLIS ET THEODO-
SIANIS.

SEverus tametsi pro Acephalo se vendicaret, nova tamen diversaq; monstra in sinu fovebat & excludebat. Primò negavit Ecclesiam matrem & mysterium Baptismi. Secundò Monachorum Cænobia ferro & igne demolitus est. 3. Dicitur sunt Severiani Corrupticolæ, eo quòd quibusdam Severum interrogantibus, an Corpus Chri-

Christi corruptibile dici deberet. respondit, corruptibile esse, quod idem quibusdam Alexandrinis à Severo percontantibus ex opposito Julianus incorruptibile asseruit, hinc due diverse pullularunt sectæ, Severo adversus Julianum, & hoc adversus Severum insurgente, ita ut Severi sectatores, quos inter Theodosius & Timotheus numerabantur, Theodosiani & Corrupticolæ, & Juliani discipuli Phantasiastæ appellati fuerint. Docuerunt hi Verbum quidem perfectè naturam humanam à Virgine assumpsisse, ejus tamen post unionem corpus incorruptibile extitisse, & quantumcumq; gravia sit passus, nature tamen legibus minimè servisse, alioquin invitum & non sponte perpefferum fuisse.

✱(514.)✱ Moritur Symmachus Papa, cui Successor datus est post dies septem Hormisdæ Campanus: omni schismatis umbrâ sublatâ, cui Rex Christianissimus Clodovæus cunctorum Regum obsequia præventurus, suggerente S. Remigio, auream coronam transmisit, quo munere regnum suum in Ecclesiæ Romanæ præsidium oppignoravit, & haud diu post ex hac vita migravit, Ecclesiæ secundus Constantinus: cujus regnum quatuor filii diviserunt Theodorico Metis, Clodomiro Aureliis, Clotario sueffionibus, Childeberto Parisiis regnorum suorum fedes figentibus

bus, quæ mox magno Franciæ bono ad unum Principem rediére.

Vitallianus Scytha fœderatorum comes ab Orthodoxis incitatus profitetur se Catholicæ fidei, & Macedonii exulis defensorem contra Anastasium, & interceptis ejus pecuniis armat 60. hominum millia in Hebdomo. Sed perjuriis de more illulus, unde venerat octavo post die recessit atque Odyssam Mœsiæ Urbem occupat, Cyrillum ducem inter duas Pellices dormientem enecat, & Anastasii se hostem profitetur: ferunt tunc cæsa 65. Millia, & Hypatium Ducem captum, multos quoq; ex altera parte Anastasius & Timotheus oppresserunt.

In hoc bello Vitalliani contra Anastasium memorabile illud de Proclo Philosopho & Mathematico excellentissimo & Anastasii intimo ac hoste Christianorum infensissimo: qui Archimedis invento usus, specula Ulstoria de muro è regione hostilium navium suspendit, in quæ cum radii solares Impegissent, ignis ad instar fulminis erumpens classarios ipsasque naves Vitalliani combussit.

✽(515.)✽ Anastasius missâ legatione ad Hormisdam & populum Romanum rogat, ut pacis conciliandæ curam suscipiat.

Mis-

Missos reciprocè ab Hormisda legatos per honorificè sed fucate simul excipit, & Pontificiis Postulatis annuit in iis omnibus quæ sibi ad gratiam populi conciliandam proficua videbantur.

Himeranni Australes sub Persis populi fidem Christianam amplectuntur.

(516.) Anastasius legatos Pontificis diu Spe bonâ dolose & frustra lactatos Romam remittit, & mox Severianum ac Theopompum ad Pontificem ablegat. Pontifex autem qui veteratorias artes Anastasii jam exploratas habebat, statim eosdem remisit, testatus, *opera se, non verba optare* neque Hormisda vanè conjectabat Augustum hac cunctatione tantum uti ad Vitallianum interim exarmandum. Populo siquidem ac militibus in dies segniùs agentibus, Anastasius Vitallianum haud ægrè exauctoravit, & Ruffino obnoxio sibi homini militiæ præfecturam contulit; tum verò liberæ imperii habenas nactus, jam non amplius dolo uti, sed pro libidine sua miscere omnia instituit.

(517.) Hormisda novâ iterum legatione missâ Augusti consilia explorat, ille autem effrenis jam factus devicto Vitalliano legatos aspectu suo prohibet, & urbe excedere iustos navi labefactæ impositos

ritos Græciæ urbes adire vetat, Tyranni exemplum, datâ veluti tessera fidei hostes reliqui mox secuti, in Orthodoxos passim ac præsertim Monachos & Episcopos sævierunt, qui omnes ad Hormisdam ecclesiæ agitatae asylum cum magna fiducia recurrerunt.

Per idem tempus Palæstina universa, quæ ab exturbato Sanctissimo Episcopo Elia quinquennio ferè aquarum indigentia incredibili laboraverat, Sabbæ Abbatis precibus optatam pluviam, cumq; ea pristinam agrorum fæcunditatem recepit.

✱(518.)✱ Hic annus Anastasij postremus & ob redcem postliminio pacem optatissimus fuit. Eo jam processerant populi Constantinopoli seditiones, ut Anastasius simulandi & fallendi peritissimus artifex in circum delatus absque diademate, imperium à se deponendum præconis voce edixerit, dummodo idoneus Successor præsto esset. Hoc veluti aucupio populi gratiam ex commiseratione iterum nactus, insigniorem quemque, ex Catholicis, quasi seditionis auctores, supplicio affecit. Comprehensi ejus jussu cum aliis dicuntur Justinus ac Justinianus, qui post eum imperârunt. Cæterum gladio eorum cervicibus imminente, præter spem omnem

nem

nem tyranno, ut ferunt, inter quietem, ostento quodam perterrefacto, exempti sunt. Eundem alio quoque insomnio ter- ritum sub vitæ exitum memorant, horribi- lis enim viri species illi oblata est librum, manu tenentis, simulque increpantis: *Ex ob tuam improbitatem quatuordecim tibi vitæ annos deleo.* his aliisque terroribus exagi- tatus conjectorem præ cæteris Proclumã adhibuit, a quo, cum consulto oraculo edo- ctus fuisset, igne sibi pereundum esse, ci- sternam regiis in ædibus, multis meatibus aperuit, quorum cuique cadus appositus est; sed hæc frustra cessere, fulmine si- quidem ictus interiit anno principatûs sui vigesimo septimo: Dignus cœlesti fulmine percuti, quem Apostolica fulmi- na nequaquam ad sanam mentem revocã- runt. Tyranni mors Eliæ Hierosolymæ Episcopo exulanti eo ipso quo contigit tempore divinitus monstrata est, & simul prædictum decem intra dies ipsum deces- surum, ut Anastasio ante Dei tribunal con- stituto adesse accusator posset: quod ip- sum Flaviano quoque Antiocheno exilio pariter multato contigit. Atque sic tan- dem apud Inferos demerso Pharaone & superatis magnarum persecutionum pro- cellis adverso in littore consistens Ecclesia victoriæ hymnum decantavit.

✱(519.)✱ Justinus genere Thrax ignobili loco natus, & primò operarius, deinde armentarius, vel subulcus vir egregiè Catholicus & fortis per facinora præclara altissimos gradus præfecturarum conscendens ex carcere in solium eductus est, quo imperium post Anastasium mox occupante facie novâ omnia refluere, & ne pax turbaretur Amantius cubicularius spado cum aliis eunuchis, qui Theocrito imperium affectabant, dignâ sceleribus suis morte de medio sublatis sunt.

Hormisdæ legati summo plausu & honore Constantinopoli excepti obtinent hæresum & hæreticorum quotquot tunc grassabantur damnationem ac depositionem de sedibus, in quas lupi rapaces irruerant.

Oritur Constantinopoli controversia Victorem Diaconum & Leontium Monachum affinem Vitalliani inter & Monachos Scythas, utrum dicendum sit, *unum de Trinitate passum esse*, quæ Controversia S. Fulgentio occasionem præbuit scribendi librum de Verbo Incarnato, & tumultum hunc Pontificis auctoritas compescuit, qui hunc novum loquendi modum tanquam suspectum reprobavit, videbantur enim dolosè dicere, omisso personæ

nomi-

nomine, sicuti Deum, ita divinitatem passam esse.

Alexandriæ Themistius à Severo hæresiarcha deficit, & condit sectam novam Agnoëtarum, Julianus autem Halicarnasæus Episcopus Phantasiatarum.

HÆRESIS AGNOËTARUM SIVE THEMISTIANORUM.

Themistius cæteris Theodosianorum erroribus, quos profitebatur, addidit, Christo Domino supremum Judicii diem incognitum fuisse, inducti in hunc errorem ex eo, quod Christus dixerit, de die autem illo vel hora nemo scit, Sc. Marci 13.

HÆRESIS JULIANI HALICARNAS- SEI, PHANTASIATARUM SIVE APHTHARDICITARUM, INCORRUP- TIBILIIUM, GAJANITARUM SEU GAINITARUM PRINCIPIS ET HÆRESIARCHÆ.

Julianus, ex quo dissidere cœpit à Severo, Sectatorem habuit Gaiantum ex impura Euty- chetis Schola oriundum, qui cum Christi J. E. S. U. corpus à primo conceptionis momento immortalæ finxisset, omnia quæ de morte ejus ac supplicio Scriptura memorat, fictitia esse dixit, ac Manicheorum simulacrum, Sementitam humanæ nature speciem ex inferis in auras denuò resuscitavit.

✠(520.)✠ Hormisdæ Papa & Justinus Imperator collatâ operâ & mutuo fidei ac Summæ concordiæ vinculo plurimum laborant in hæreticis variarum sectarum ac nominum eiiciendis & compescendis.

Vitallianus anni hujus Consul occiditur, vel ab iis quorum affines interemerat, aut curante Justino cui Imperare volebat. Justiniano data est militum præfectura, quo etiam suadente creditur sublatus Vitallianus.

DECAS III.

✠ *Ab anno Christi 520. ad 530.* ✠

521. Justinianus consulatum magnificè
✠ Jinit 238000. solidorum in populum & spectaculorum apparatus effusis, quibus ad Imperium jam eniti videbatur.

S. Brigida Scota vel Hiberna Virgo moritur (de ejus natalibus populi duo juris sui tenaces acriter disputant) hæc miraculis clara ante & post obitum extitit; hoc celeberrimum est, quod lignum, ex quo confectum erat altare, emiserit folia ad ejus contactum, signum scilicet certissimum ejus illibatæ castitatis.

✠(522.)✠ Magnis incrementis Ecclesia
fia